

samme Nødvendighed og Krosskab som tidligere, og deraf følger atter, at Afbelingerne ikke altid kunne drage den fulde Nytte af Officerer, som vide sig Udfigten til videre Forfremmelse berøvet. Denne Ulempe har allerede gjort sig gjældende og vil i nærmeste Fremtid træde endnu stærkere frem. Betragtes alene Kapitainsklassen, ses det saaledes af Aldersordenslisterne, at der den 1ste Februar d. A. findes 18 Kapitainer (Mitmestre), som have passeret Aldersgrænsen 52 Aar. I Løbet af 1879 vil denne Grænsse naas af endnu 17 Kapitainer (K.), i 1880 af 13, i 1881 af 18, i 1882 af 22 og i 1883 af 14, for disse 5 Aar altsaa af ialt 84 Kapitainer (K.). Nogle af disse ville vel blive forfremmede, forinden de naa Aldersgrænsen, men da det iforveien kan siges, at ikke alle Forfremmelser ville falde paa de her omhandlede Officerer, og da derhos Antallet af Generaler, som i disse Aar naa Aldersgrænsen, kun er 4, Antallet af Oberster kun 15, er det klart, at den langt overveiende Del ikke vil opnaa Forfremmelse. Nogle Enkelte ville maasse afgang af uberegnelige Grunde, enkelte Andre ville maasse efter naaet Aldersgrænsse selv søge deres Afsted, men der vil altid blive en betydelig Mængde tilbage, som ifølge Lovens af 6te Juli 1867 have Ret til at forblive endnu 3 Aar til Tjeneste, og som altsaa forrette denne Tjeneste med Udfigten til den nære Afgang for Dø. Bestemmelsen om de lavere Grænder har dog endnu en større Ulempe, idet man derved kan blive hindret i at forfremme den endnu kraftige og dygtige Officer, som man særligt kunde ønske at beholde i Tjenesten, og for hvem Forfremmelse blev mulig, hvis ikke disse Grænder affære ham derfra.

Grænderne for Forfremmelse betegne for Premierlieutenanters og Kapitainers Vedkommende tillige Tidspunktet, efter hvilket de have Ret til at søge Afsted med Pension. Idet man ønsker nævnte Grænder affæfede, er det dog ikke Meningen, at Retten til saaledes at søge Afsted ogsaa skulde bortfalde, tværtimod, Billighedshensyn tale for at udvide denne Ret til ogsaa at gjælde de øvrige Officerer, og det er i Overensstemmelse hermed foreslaet, at Oberster med det fyldte 60de Aar og Generaler med det fyldte 65de Aar skulle have Ret til at søge Afsted med Pension.

Affæfelses imidlertid Grænderne for Forfremmelse, bliver det nødvendigt at sætte en Modvægt mod de Ulemper, der vilde følge af, at der alene toges Bestemmelse herom, idet nemlig de ellers faktisk forhøiede Aldersgrænder vilde indvirke altsfor uheldigt paa Forfremmelsesforholdene og paa den Legemskraft og Bevægelighed, der maa findes hos Hærens Officerer. For at

indvirke dette er det foreslaet, at Krigsministeren til et noget tidligere Tidspunkt end hidtil skal kunne indstille til Afsted den mindre kraftige eller mindre Dygtige, som vel kan have gjort saadan Fyldest i sin hidtil havte Stilling, at der ikke tidligere har været Anledning til at søge ham fjærnet, men om hvem man dog veed, at han ikke egner sig til Forfremmelse. Ved denne Foranstaltning vil man tillige erholde større Sandsynlighed end tidligere for, at den endnu kraftige og dygtige Officer, som man ønsker at bevare, og som man maaste ikke engang ved Valg kan faa frem, ikke skal falde for en anden, som det ikke er Hensigten at beholde. Som den mest passende Aldersgrænsse for den Bemyndigelse, der her søges, har man anset den Grænsse, der fastsætter Tiden, efter hvilken vedkommende Officer selv kan søge sin Afsted med Pension.

Efterat man saaledes har angivet Bevæggrundene til de væsentligste af de Forandringer i Hærens § 129, der maa betragtes som ønskelige, og som man, da Hærens Revision hidtil ikke har ført til noget Resultat, og Ordningen af Bestemmelserne om Aldersgrænderne er af særlig Vigtighed, ikke har turdet undlade at foreslaa, staar der endnu kun tilbage at bemærke, at det Tidspunkt, da en Underofficer kan forlange sin Afsted med Pension, er rykket 3 Aar frem, ligesom man har ladet Aldersgrænderne for Korporalers Forfremmelse til Sergent og Sekondlieutenanters Forfremmelse til Premierlieutenant bortfalde. Dette er i Overensstemmelse med, hvad der i flere Aar har været forelagt Rigsdagen.

Anstilles der til Slutning en Sammenligning mellem den gjældende Hærens og dette Lovforslags Bestemmelser for Aldersgrænderne, vil det findes, at den væsentligste Forskjel mellem dem bestaar deri:

at Hærens sætter en Grænsse for Premierlieutenanters og Kapitainers Forfremmelse, medens en saadan særlig Grænsse skulde bortfalde efter Lovforslaget;

at Hærens giver Premierlieutenant og Kapitainer Ret til at forlange Afsted med Pension visse Aar forinden de skulle affædiges, medens en saadan Ret efter Lovforslaget skulde tildeles samtlige Officerer; og

at Lovforslaget giver Krigsministeren Bemyndigelse til foruden som Følge af Aldersgrænsen tillige paa et tidligere Tidspunkt at kunne indstille til Afsted med Pension den Officer, som man af Hensyn til, at han ikke længer kan gjøre sig Haab om at blive forfremmet, finder det rettest at fjærne, medens Hærens ikke giver ham denne Ret.